

Ak, atcerieties, atcerieties

Elders Henrijs B. Airings
otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

„Ak, atcerieties, atcerieties,” bieži lūdzās Mormona Grāmatas pravieši. Mans mērķis ir mudināt jūs atrast veidus, kā atcerēties un atpazīt Dieva laipnību.

Esmu pateicīgs par kora pārraidi šajā rītā, kas bija par Glābēju, un esmu pateicīgs, ka redzēju, ka vārdus vienai no dziesmām, ko tas dziedāja, „Šis ir Kristus”, sarakstīja prezidents Džeimss E. Fausts. Kad es apsēdos blakus brālim Ņūvelam, es paliecos uz viņa pusi un jautāju: „Kā klājas taviem bērniem?” Viņš teica: „Kad prezidents Fausts sēdēja tajā krēslā, viņš vienmēr uzdeva šo jautājumu.” Neesmu par to pārsteigts, jo prezidents Fausts vienmēr bija pilnīgs piemērs māceklim, kas šodien bija raksturots pārraidē *Mūzika un teiktais vārds*. Es vienmēr domāju, ka tad, kad es pieaugšu, es vēlētos būt kā prezidents Fausts. Tam vēl var būt laiks.

Kad mūsu bērni bija ļoti mazi, es sāku pierakstīt dažas lietas, kuras notika katru dienu. Ļaujiet man izstāstīt, kā tas sākās. Es pārnācu no Baznīcas uzdevuma vēlu mājās. Bija tumšs. Mans sievas tēvs, kurš dzīvoja mums blakus, mani pārsteidza, kad es gāju uz savas mājas ārdurvīm. Viņš nesa uz saviem pleciem cauruļu nastu, bija apģērbies savās darba drēbēs un gāja ļoti ātri. Es zināju, ka viņš būvē sistēmu, kas sūknēs ūdeni augšup uz mūsu īpašumu no straumes, kas tek lejup no mūsu mājas.

Viņš smaidīja, runāja klusi un tad aizsteidzās man garām tumsā uz savu darbu. Es pagāju dažus soļus tuvāk mājai, domājot par to, ko viņš ir darījis mums, un tieši tad, kad biju pie ārdurvīm, es savā prātā — ne savā balsī — dzirdēju šos vārdus: „Es nedodu šo pieredzi tikai tev. Uzraksti to.”

Es iegāju iekšā. Es negāju gulēt, kaut biju noguris. Es sameklēju papīru un sāku rakstīt. Un, kad es to darīju, es sapratu vēstījumu, ko biju dzirdējis savā prātā. Es biju nolēmis uzrakstīt saviem bērniem izlasīšanai, kādu dienu nākotnē, kā es redzēju Dieva rokas svētām mūsu ģimeni. Vectēvam nebija jādara tas, ko viņš darīja mūs labā. Viņš varēja darīt ko citu vai nedarīt neko. Bet viņš mums kalpoja, savai ģimenei, veidā kā Jēzus Kristus mācekļi to vienmēr dara. Es zināju, ka tas ir patiesi. Un tā es to uzrakstīju, lai mani bērni kādreiz varētu atcerēties, kad viņiem to vajadzētu.

Es gadiem pierakstīju dažas rindas katru dienu. Es nekad neizlaidu nevienu dienu, neatkarīgi no tā, cik noguris es biju vai cik agri man būtu jāsāk nākamā diena. Pirms es sāku rakstīt, es apsvēru jautājumu: „Vai es šodien esmu redzējis Dieva roku izstieptu, lai aizskartu mūs vai mūsu bērnus, vai mūsu ģimeni?” Kamēr es to turpināju, kaut kas sāka notikt. Kamēr es atcerējos, kas dienas laikā noticis, es redzēju pierādījumu tam, ko Dievs dara ikvienam no mums, ko es nebiju pamanījis dienas aizņemtībā. Kad tas notika, un tas notika bieži, es sapratu, ka cenšanās atcerēties ir ļāvusi Dievam parādīt man, ko Viņš ir izdarījis.

Kaut kas vairāk kā pateicība sāka augt manā sirdī. Auga liecība. Es aizvien vairāk kļuva pārliecināts, ka Debesu Tēvs dzird un atbild uz lūgšanām. Es jutu lielu pateicību par cilvēku siržu šķīstīšanu un attīrīšanu, kas notika, pateicoties Glābēja, Jēzus Kristus,

veiktajai Grēku Izpirkšanai. Un es kļuvu daudz paļāvīgāks par to, ka Svētais Gars visu mācīs un atgādinās — pat par lietām, kuras mēs nepamanījām vai kurām nepievērsām uzmanību, kad tas notika.

Gāja gadi. Mani zēni ir pieauguši vīrieši. Un tagad laiku pa laikam kāds no tiem mani pārsteidz, sakot: „Tēt, es savā žurnāla eksemplārā lasīju par...” un tad viņš man izstāsta, kā lasīšana par to, kas noticis pirms ilga laika, ir viņam palīdzējusi pamanīt kaut ko, ko Dievs dara viņa dzīvē.

Mans mērķis ir mudināt jūs atrast veidus, kā atcerēties un atpazīt Dieva laipnību. Tas veidos mūsu liecības. Jūs, iespējams, to neierakstīsiet dienasgrāmatā. Jūs, iespējams, lai kur jūs arī neglabātu atmiņas, nedalīsities ar tiem, kurus mīlat un kuriem kalpojat. Bet jūs un viņi tiks svētīti, kad jūs atceraties to, ko Dievs ir darījis. Atcerieties dziesmu, ko mēs dažreiz dziedam: „Saskaitiet savas daudzās svētības; nosauciet tās vienu pēc otras; un tas jūs izbrīnīs, ko Dievs ir darījis.”²

Nebūs viegli atcerēties. Dzīvojot, kā mēs to darām, bez atmiņām par pirmsmirstīgo dzīvi, mēs nevaram atcerēties, kā tas bija būt kopā ar mūsu Debesu Tēvu un Viņa Vienpiedzimušo Dēlu, Jēzu Kristu, pirmsmirstīgajā pasaulē; nedz arī varam ar savām fiziskajām acīm vai tikai ar loģisko domāšanu saskatīt Dieva roku savā dzīvē. Lai redzētu tādas lietas, vajadzīgs Svētais Gars. Un tas nav viegli — šajā bezdievīgajā pasaulē būt Svētā Gara klātbūtnes cienīgiem.

Tas ir iemesls, kāpēc jau no pasaules sākuma Dieva aizmiršana ir tāda pastāvīga problēma Viņa bērnu vidū. Padomājiet par Mozus laikiem, kad Dievs deva mannu un brīnumainos un redzamos veidos vadīja, un aizsargāja Savus bērnus. Tomēr pravietis brīdināja cilvēkus, kuri bija tik svētīti, kā pravieši vienmēr ir brīdinājuši un vienmēr brīdinās: „Bet sargies un sargi savu dvēseli, ka tu neaizmirstu to, ko tavas acis ir redzējušas, un ka tas neizzūd tev no sirds visās tavās mūža dienās.”³

Un pārbaudījums atcerēties vienmēr ir bijis grūtāks tiem, kuri ir pārpārēm svētīti. Tie, kuri ir uzticīgi Dievam, ir aizsargāti un tiem veicas. Tas nāk kā rezultāts kalpošanai Dievam un Viņa baušļu ievērošanai. Bet ar tām svētībām līdzī nāk kārdinājums aizmirst to avotu. Ir viegli sākt sajūst, ka svētības nenāk no Dieva, no kura mēs esam atkarīgi, mīlestības, bet no mūsu pašu spēkiem. Pravieši ir atkal un atkal atkārtājuši šo skumjo izpausmi:

„Un tā mēs varam redzēt, cik aplami ir cilvēku bērni, un arī viņu siržu nepastāvību; jā, mēs varam redzēt, ka Tas Kungs Savā milzīgajā, bezgalīgajā labestībā svētī un ir labvēlīgs pret tiem, kas uzticas Viņam.

Jā, un mēs varam redzēt, ka tajā pašā laikā, kad Viņš ir labvēlīgs pret Savu tautu, jā, palielinot viņu lauku augļus, viņu sīklopus un viņu liellopus, un zeltu, un sudrabu, un visādas dārglietas no katra veida un šķiras, saudzēdams viņu dzīvības, un atbrīvodams viņus no viņu ienaidnieku rokām; mīkstinādams viņu ienaidnieku sirdis, lai tie nepasludinātu karus pret viņiem; jā, tad ir tas laiks, kad viņi nocietina savas sirdis un aizmirst To Kungu, savu Dievu, un samīda Svēto zem savām kājām — jā, un tas dēļ viņu bezrūpības un viņu ārkārtīgi lielās veiksmes.”

Un pravietis turpina un saka:

„Jā, cik ātri uzpūtosies lepnībā; jā, cik ātri lielīties un darīt visa veidā to, kas ir nekrietnība; un cik lēni tie ir atcerēties To Kungu, savu Dievu, un pievērst ausi Viņa padomiem, jā, cik lēni staigāt gudrības takas!”⁴

Skumji, bet labklājība nav vienīgais iemesls, lai cilvēki aizmirstu Dievu. Grūti atcerēties Viņu var būt arī tad, kad mūsu dzīvēs ir problēmas. Kad mēs cīnāmies ar lielu trūkumu, kā tas ir tik daudziem, vai kad mūsu ienaidnieki nostājas pret mums, vai kad slimība nav dziedināta, mūsu dvēseles ienaidnieki var sūtīt šo ļauno vēstījumu, ka Dieva nav vai, ja Viņš eksistē, tad Viņš nerūpējas par mums. Tad Svētajam Garam var būt grūti atgādināt mums, ka dzīves laikā Dievs dod svētības, sākot no mūsu mazotnes un cauri sarežģītiem laikiem.

Pret Dieva, Viņa svētību un Viņa vēstījumu aizmirstānu ir vienkāršs līdzeklis. Jēzus Kristus to apsolīja Saviem mācekļiem, kad Viņš bija krustā sists, augšāmcēlies un tad paņemts prom no viņiem, lai paceltos slavā pie Sava Tēva. Viņi bija ieinteresēti zināt, kā viņiem būs iespējams izturēt, kad Viņš vairs nebūs ar tiem.

Šeit ir apsolījums. Viņiem tas tika piepildīts toreiz. Tas var tikt piepildīt ikvienam no mums tagad:

„To Es jums esmu runājis, pie jums būdams.

Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.”⁵

Atslēga, lai atcerētos to, kas dod un saglabā liecību, ir Svētā Gara kā sava sabiedrotā pieņemšana. Tas ir Svētais Gars, kurš palīdz mums redzēt, ko Dievs mums ir darījis. Tas ir Svētais Gars, kurš var palīdzēt tiem, kuriem mēs kalpojam, saskatīt, ko Dievs viņu labā ir darījis.

Debesu Tēvs mums ir devis vienkāršu paraugu tam, lai mēs Svēto Garu saņemtu ne tikai vienreiz, bet pastāvīgi savā ikdienas dzīvē. Paraugs tiek atkārtots Svētā Vakarēdiena lūgšanā. Mēs apsolām, ka mēs vienmēr atcerēsimies Glābēju. Mēs apsolām uzņemties uz sevis Viņa Vārdu. Mēs apsolām pildīt Viņa baušļus. Un mums ir apsolīts, ka, ja mēs to darām, Viņa Gars vienmēr būs ar mums.⁶ Šie solījumi kopā strādā brīnišķīgā veidā, lai stiprinātu mūsu liecības un laika gaitā, caur Grēku Izpirkšanu, mainītu mūsu raksturus, mums turot savu solījuma daļu.

Tas ir Svētais Gars, kurš liecina, ka Jēzus Kristus ir Debesu Tēva mīļotais Dēls, kurš mīl mūs un vēlas, lai mums būtu mūžīgā dzīve kopā ar Viņu ģimenēs. Pat tad, kad mums patiešām tikai rodas šī liecība, mēs jūtam vēlmi Viņam kalpot un turēt Viņa baušļus. Kad mēs neatkāpjami, to darot, mēs saņemam Svētā Gara dāvanas, kas dod mums spēku mūsu kalpošanā. Mēs daudz skaidrāk sākam saskatīt Dieva roku, tik skaidri, ka laika gaitā mēs ne tikai atceramies Viņu, bet arī mācāmies Viņu mīlēt un caur Grēku Izpirkšanas spēku kļūstam līdzīgāki Viņam.

Jūs varat jautāt: „Bet kā šis process var sākties kādā, kurš par Dievu nezina neko un nepretendē uz kaut kādu garīgu pieredzi?” Garīgā pieredze ir ikvienam, tikai viņi to neatceras. Ikvienam cilvēkam, kad tas ienāk pasaulē, ir dots Kristus Gars. Kā šis Gars strādā, ir aprakstīts Moronija grāmatā:

„Jo, lūk, Kristus Gars ir dots katram cilvēkam, lai viņš varētu atšķirt labu no ļauna; tādēļ es rādu jums spriešanas ceļu; jo katra lieta, kas aicina darīt labu un pārliecina ticēt Kristum, ir sūtīta ar Kristus spēku un dāvanu; tādējādi jūs varat zināt ar pilnīgām zināšanām, ka tā ir no Dieva.

Bet jebkura lieta, kas pārliecina cilvēkus darīt ļaunu un neticēt Kristum, un noliegt Viņu, un nekalpot Dievam, tad jūs varat zināt ar pilnīgām zināšanām, ka tā ir no velna; jo tādā veidā darbojas velns, jo viņš nepārliecina nevienu cilvēku darīt labu, nē, nevienu; nedz arī viņa eņģeļi; nedz arī tie, kas pakļaujas viņam. . . .

Tādēļ es lūdzu jūs, brāļi, lai jūs cītīgi meklētu Kristus gaismā, lai jūs varētu atšķirt labu no ļauna; un, ja jūs turēsieties pie katras labas lietas un nenosodīsiet to, jūs noteikti būsiet Kristus bērni.”⁷

Pirms cilvēki saņem tiesības uz Svētā Gara dāvanām, kad tie ir konfirmēti par Baznīcas locekļiem, un pat pirms Svētais Gars apstiprina viņiem patiesību pirms kristībām, viņiem jau ir garīgā pieredze. Kristus Gars jau ir no viņu bērnības aicinājis tos darīt labu un brīdinājis par sātanu. Viņiem ir atmiņas par to pieredzi, pat, ja viņi neatceras to avotu. Un šīs atmiņas par Kristus Garu viņiem var atgriezties, kad misionāri vai mēs tiem mācām Dieva vārdu un viņi to dzird. Viņi atcerēsies prieka vai nožēlas sajūtas, kad viņiem māca par evaņģēlija patiesībām. Un šīs atmiņas mīkstinās viņu sirdis, lai atļautu Svētajam Garam viņiem liecināt. Tas vadīs viņus ievērot baušļus un uzņemties Kristus Vārdu. Un, kad viņi to dara kristību ūdeņos un kad viņi dzird vārdus konfirmācijā: „Saņem Svēto Garu,” ko saka pilnvarots Dieva kalps, spēks vienmēr atcerēties Dievu būs palielinājies.

Es jums liecinu, ka siltās sajūtas, kas jums ir, kad dzirdat šeit konferencē par patiesību, ir no Svētā Gara. Glābējs, kurš apsoltīja, ka nāks Svētais Gars, ir mīļotais, cildinātais mūsu Debesu Tēva Dēls.

Šovakar un rītvarakar jūs varat lūgt un apdomāt, jautājot: „Vai Dievs atsūtīja vēstījumu, kas bija tieši man? Vai es saskatīju Viņa roku manā un manu bērnu dzīvē?” Es to darīšu. Un tad es meklēšu veidu, kā saglabāt atmiņas dienai, kad man un tiem, kurus es mīlu, vajadzēs atcerēties. Es liecinu, ka Viņš mīl mūs un svētī mūs, vairāk nekā vairums no mums ir to saskatījuši. Es zinu, ka tā ir patiesība, un tas sniedz man prieku atcerēties Viņu. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mosijas 2:41; Almas 37:13; Helamana 5:9.
2. “Count Your Blessings,” *Baznīcas dziesmas*, 241.
3. 5. Mozus 4:9.

4. Helamana 12:1–2, 5.

5. Jāņa 14:25–26.

6. Skat. M&D 20:77, 79.

7. Moronija 7: 16–17, 19.